

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Füzesyné dr. Maglics Tímea (....) által képviselt, felperes neve(felperes címe) felperesnek - az Árva Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Árva Katalin ügyvéd) által képviselt, Zrt. (I.rendű alperes címe) I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (....) II. rendű alperesek ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. január 11. napján kelt, 1.P.24.455/2007/10. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 14. sorszámmal előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 355.400 (Háromszázötvenötezer-négyszáz) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes a „.....lap.hu” internetes oldal üzemeltetésével, a II. rendű alperes pedig ennek szerkesztésével 2005. október 26-tól bitorolja a felperes lajstromszámú védjegyét.

A bíróság kötelezte az I. és II. rendű alpereseket a védjegybitorlás abbahagyására és eltiltotta őket a további jogsértéstől.

Kötelezte továbbá az alpereseket arra is, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét a jogerőre emelkedést követő 3 napon belül - költségükön - közzé tegyék kétheti időtartamban a „lap.hu” domain név alatt üzemelő „www.....hu” egyik bővítményeként működő „.....lap.hu” internetes oldal kezdőlapján.

Az I. és II. rendű alpereseket személyenként 114.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Indokolásában részletezte, hogy a felperes jogosultja a 26-ai elsőbbségű ... lajstromszámú „.....hu” színes ábrás védjegynek, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 35. szolgáltatási osztályon belül a reklámozás, kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció és irodai munkák, szolgáltatások vonatkozásában áll fenn. A védjegy stilizált vasmacskát ábrázol, az ezt körbeölelő

szalagformán kék alapon fehér nyomtatott kisméretű betűkkel a „.....hu” szóösszetétel olvasható.

Az ítélet indokolása szerint az I. rendű alperes jogosultja a jogelődje, aRt. által 2000. március 27-én regisztráltatott „lap.hu” domain névnek, valamint az 1999. szeptember 17-én regisztráltatott „.....hu” domain névnek. A „lap.hu” honlapon tematikus link-gyűjtemény (a oldalak) található, a linkek egyike a 2005. március 9-én létrehozott és április 15-én aktivált „.....lap.hu” oldal, amelyet az I. rendű alperessel kötött megbízási szerződés alapján a II. rendű alperes szerkeszt. A II. rendű alperes a szerkesztésért jogosult a lap üres felületein hirdetni saját cégét.

A felperes az I-II. rendű alperesekkel szemben előterjesztett védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazása iránti keresetében arra hivatkozott, hogy védjegye és az I-II. rendű alperesek által használt megjelölés összetéveszthetők és a felek által nyújtott szolgáltatások is hasonlóak.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását elsődlegesen az összetéveszthetőség hiányára alapítottnan indítványozta, de vitatta az áruosztályok hasonlóságát is. További hivatkozása szerint a „jacht” szóelem a hajózással kapcsolatban általában elterjedt, amelynek használatától senkit sem lehet eltiltani. Utalt arra is, hogy a „.....lap.hu” oldalt 2005. április 15-én, korábban aktiválta, mint amióta a felperesi védjegyvoltalom fennáll.

A II. rendű alperes azért kérte a kereset elutasítását, mert a kifogásolt honlapnak kizárólag a szerkesztője, továbbá használata nem is gazdasági tevékenység körében valósult meg, mivel az I. rendű alperessel kötött megbízási szerződésben ellenértéket nem kötött ki. Érvelt ő is a védjegy és az alperesi megjelölés összetéveszthetőségének hiányával is.

Az elsőfokú bíróság a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (2) bekezdés b) pontja, (3) bekezdés c) pontja, 15. § (1) bekezdése, 27. § (1) bekezdése, (2) bekezdésének a), b) és d) pontja felhívásával a keresetet alaposnak találta.

Megállapította, hogy a felperes ábrás védjegye oltalom alatt áll és annak ő a jogosultja. Mivel az I-II. rendű alperesek a sérelmezett domain név üzemeltetése, illetve szerkesztés tényét nem vitatták, ezért az alperesi védekezés alapján elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperesi védjegy és az alperesi védjegy és az alperesi megjelölés az összetéveszthetőségig hasonló-e.

Ennek kapcsán az elsőfokú ítélet a bírói gyakorlatra hivatkozással rámutatott arra, hogy a kombinált védjegyek esetében azt kell domináns elemnek tekinteni, amellyel a védjegy alatt nyújtott szolgáltatást a fogyasztó azonosítja, tehát, amely elsődlegesen szolgálja a védjegy megkülönböztető funkcióját. Ezért, annak ellenére, hogy a védjegy ábrás része jóval nagyobb felületet foglal el, mint az azon elhelyezkedő szóelem, arra a következtetésre jutott, hogy a felperes szolgáltatását a fogyasztók a „.....hu” szöveggel azonosítják, nem pedig a terjedelmesebb méretű

stilizált vasmacskával, emiatt az ábrát és a szóelemet egyaránt domináns elemnek tekintette. Kifejtette azt is, hogy az internetes honlap címében az ábrás elem egyáltalán nem szerepeltethető, ezért szükségképpen csak a szóelemek összetéveszthetőségét lehet vizsgálni. A „.....lap.hu” szóösszetételt a felperesi védjegy „.....hu” szóelemétől csak vizuálisan és egészen kis mértékben találta eltérőnek, az olyan apróbb eltérések miatt, mint a www. betűkapcsolat hiánya vagy a közbeékelődő pont, nem látta kizárhatónak az összetéveszthetőséget. Utalt arra is, hogy a védjegyben a vasmacska ábra aláhúzza a szóelemmel való kapcsolatát, mintegy „rásegít” a vízijárművekre való asszociációra.

Az árujegyzékek hasonlóságát is megállapíthatónak látta, azzal indokolva, hogy a linkgyűjteményeket tartalmazó oldalak nemcsak információkat közvetítenek, hanem egyben reklámozást is megvalósítanak.

Az I. rendű alperesnek a védjegy szóelemének leíró jellegére történt hivatkozása kapcsán az volt az álláspontja, hogy a „jacht” szó önmagában valóban leíró jellegű, azonban a vizsgálat a szóösszetétel és nem a szó jogsértő mivoltára vonatkozott, következésképp nem találta alaposnak a Vt. 15. § (1) bekezdés b) pontjára történt alperesi hivatkozást sem.

A korábbi névhasználattal kapcsolatban arra mutatott rá, hogy az a védjegy szempontjából lajstromozás gátló vagy törlési ok lehet, de már lajstromozott védjeggyel szemben nem vehető figyelembe.

A II. rendű alperes védekezését illetően hangsúlyozta, hogy a gazdasági tevékenység folytatásának nem feltétele, hogy a szolgáltatásért kapott ellenszolgáltatás kifejezetten pénzben meghatározottan történjék, de a II. rendű alperes az I. rendű alperestől ingyenesen kapott is reklámlehetőséget, ami vagyoni értékű jog. Annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy a hirdetés elhelyezésével kapcsolatban a II. rendű alperesnek - állítása szerint - haszna nem származott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek fellebbeztek, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében.

Az I. rendű alperes fellebbezési támadása döntően az összetéveszthetőség körében kifejtett bírósági érvelést érintette. Ismételten hangsúlyozta, hogy a perbeli védjegy megkülönböztető képességét domináns módon az ábrás kialakítás hordozza és nem az ábra minimális felületét elfoglaló, elhelyezése miatt is nehezen olvasható szóelem. Kiemelte azt is, hogy az azonosítást nem minden esetben biztosítja a szöveges rész, különösen nem olyan indoklás mellett, amikor a feliratot kizárólag azért tekintik dominánsnak, mert ez szolgál a felperes internetes szolgáltatásának megjelölésére. Állította, hogy a képi megjelenítés a megfelelő technikai eszközökkel biztosítható az internetes oldal esetében is, és ekkor látható, hogy a színes ábra hangsúlyosabb a domain névénél. Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben azzal érvelt, hogy ábrás védjegy esetén vagy kiemelhető a domináns elem, vagy az egyes elemek egyenrangúnak tekintendők.

Megjegyezte továbbá, hogy a felperes a szóban forgó szóelemet akkor választotta ki, amikor az I. és II. rendű alperesek már használták azt.

Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak az áruosztályokra vonatkozó álláspontját is, kifejtve, hogy az információ közvetítése a kereső, a fogyasztó érdekében történik, míg a reklámozás kifejezetten a megbízó érdekét szolgálja. Az alperesi szolgáltatás tehát nem minősül reklámszolgáltatásnak.

Megjegyezte azt is, hogy a felperes által kinyomtatott internetes oldal nem egyezik azzal a képpel, amelyet a látogató az oldal megnyitásakor észlel, ezért csatolta a felperesi internetes oldal tényleges látványképét.

Előadta, hogy a védjegy törlése iránt eljárást kezdeményezett a Magyar Szabadalmi Hivatalnál, ezért kérte a tárgyalás felfüggesztését. A másodfokú tárgyaláson azonban bejelentette, hogy a Hivatal időközben elutasította a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjára alapított törlési kérelmét, ezért a tárgyalás felfüggesztése iránt előterjesztett kérelmet nem tartotta fenn.

A II. rendű alperes fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla - hiánypótlás elmulasztása miatt - hivatalból elutasította.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú bíróság azonban az I. és II. rendű alpereseket a Pp. 51. § a) pontja szerinti, ún. egységes pertársaknak tekintette, mert az I. és II. rendű alperesek tevékenysége nem választható el egymástól, hanem feltételezi egymást. Az I. rendű alperes nem vitatottan ugyanannak a domain névnek a regisztrálásával és üzemeltetésével valósította meg az állított jogsértést, amellyel az a II. rendű alperes által szerkesztett, a felperes részéről védjegybitorlónak tekintett internetes oldal érhető el. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezési kérelme és az abban kifejtett érvek alapján vizsgálta a fellebbezést, amelynek alapján hozott döntés azonban - a Pp. 52. § (1) bekezdése értelmében - kihatott a II. rendű alperesre is.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes egészében feltárta, azt okszerűen állapította meg, azonban a helyesen megállapított tényállásból levont jogi következtetést a másodfokú bíróság nem osztotta.

A Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a kizárólagos használati jog alapján a védjegyjogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenysége körében használ olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a

védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága, vagy hasonlósága miatt.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal a védjegyoltalom fennállása, az alperesi megjelölés és annak gazdasági tevékenység körében történő használata, valamint az érintett áruk hasonlóságának a megítélése kérdésében, de a védjegy és a megjelölés összetéveszthetőségét illetően az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetésre, ennek folytán a védjegybitorlás érdemében ellenkező döntésre jutott.

Az elsőfokú bíróság a felperesi védjegy és az alperesi megjelölés összetéveszthetőségének a vizsgálata kapcsán helytállóan mutatott rá arra, hogy a kombinált - tehát ábrát és szöveget egyaránt tartalmazó - védjegyek esetében általában azt az elemet kell dominánsnak tekinteni, amellyel a fogyasztó a védjegy alatt nyújtott szolgáltatást azonosítja, vagyis amely elsődlegesen szolgálja a védjegy megkülönböztető funkcióját.

Okfejtésének további része azonban nem volt osztható. Különösen nem lehetett egyetérteni azzal a következtetéssel, miszerint - amiatt, hogy a fogyasztók a felperes interneten elérhető szolgáltatását a szöveggel azonosítják - az ábrát és szöveget tartalmazó felperesi védjegyben mind az ábra, mind a szöveg egyaránt dominánsnak tekintendő.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az összetéveszthetőség vizsgálata során nem a felperes által használt megjelölést, vagy használatra alkalmas részét, hanem a teljes védjegy lajstrom szerinti állapotát kell összehasonlítani a bitorlónak állított alperesi megjelöléssel, figyelemmel az érintett árukra is. Tény, hogy a felperes internetes honlapja címében a védjegye ábrás eleme egyáltalán nem szerepeltethető, de ez a védjegybitorlás megítélése szempontjából irreleváns. A védjegyjogosultnak a Vt. 12. §-a alapján nem a domain neve, hanem a védjegye részesül oltalomban, amellyel azonos, vagy hasonló megjelölés használata tiltott a (2) bekezdés b) pontja szerint. A védjegybitorlás kapcsán ezért figyelmen kívül kell hagyni, hogy a védjegy jogosultja a védjegyet valójában hogyan használja, hogy jelzi a reklámozás, kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció és irodai munkák szolgáltatásait, vagy az internet technikai lehetőségei miatt ténylegesen miként tünteti fel.

Nem volt osztható az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása sem, hogy az adott esetben a felperesi védjegynek az ábrás és a szövege egyaránt dominánsnak minősül. Az „uralkodó” elem fogalomnak éppen az az értelme, hogy az egyik elem (vagy több elem) az egyéb, további elemekhez képest kitűnik, szembeszökik és a védjegy egyéb részei a domináns elem miatt háttérbe szorúlnak, jelentéktelennek, hatástalannak látszanak, figyelmen kívül maradnak. Alappal hivatkozott arra az I. rendű alperesi fellebbezés, hogy ha a védjegyben csak két elem szerepel, akkor

vagy egyikük a domináns, vagy mindkettő azonosan jellegzetes, de egyszerre mindkettőnek nincs uralkodó szerepe.

Kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy a gyakorlat egységes és következetes abban a tekintetben, hogy a védjegybitorlás megállapításánál a hasonlóság szempontjából a lajstromozott védjegy és a megjelölés összevetésének egyetlen zsinórmértéke van, és ez a fogyasztókra gyakorolt összbenyomás. Az összbenyomás alapján kell értékelni azt is, hogy egy kombinált védjegyben belül melyik az az elem, amely elsődlegesen szolgálja a védjegy megkülönböztető funkcióját és emiatt meghatározónak kell tekinteni, majd erre figyelemmel kell összevetni a védjegyet a bitorlónak tekintett megjelöléssel az összetéveszthetőség vizsgálata során. Ennek eredményeként gyakran előfordul, hogy az ábrát és szöveges részt is tartalmazó védjegy szóeleme tekinthető dominánsnak, különösen akkor, ha a szóelem kiemelten a termék, vagy a szolgáltatás nevéként is funkcionál, mert ilyen esetben ezzel tudja a vásárló megnevezni az árut, szolgáltatást. A szóelem dominanciája azonban nem szükségszerű, mert előfordulhat, hogy a szóelem mellett uralkodó elem lehet a védjegy alapszíne vagy egyéb grafikai jellemzője is (BH2001.166), amennyiben az az elem alkalmas arra, hogy a fogyasztó választását befolyásolja, számára az árut, szolgáltatást megkülönböztethetővé tegye.

Megállapítható, hogy a perbeli esetben a felperes színes ábrás védjegye egy nagyméretű, kék színű, stilizált horgonyt, „vasmacskát” ábrázol, amely mögött egy fehér kötélrész, előtte pedig középen átvetve egy sötétebb árnyalatú, de ugyancsak kék színű szalag látható, az utóbbin fehér betűkkel a „.....hu” szóelem olvasható. A horgony-ábra nagy mérete mellett a kisebb szalag, annak ellenére, hogy középen látható, az azonos kék színek alkalmazására tekintettel, kevesebb figyelmet kap, a hátul lévő kötélen pedig csak díszítő szerephez jut. A színe és mérete folytán kevésbé szembeötlő szalagon lévő felirat, a kis méretű betűk miatt nehezen, csak tüzetes szemlélődés után vehető észre, és olvasható ki, ezért megállapítható, hogy az adott védjegy vizuális összképének a jellegzetességét nem az alig észlelhető szóelem adja, hanem a hangsúlyosan ábrázolt, figyelmet felhívó horgony képe. Ezt a méretben is kifejezésre jutó különbséget az elsőfokú bíróság is helyesen érzékelte, amikor azt fogalmazta meg, hogy a védjegy ábrás része jóval nagyobb felületet foglal el, mint az azon elhelyezkedő szóelem. A nagy, színes, ábrára figyelemmel, amellyel a fogyasztó számára a felkínált szolgáltatás is egyértelműen megnevezhető, a vizsgált esetben a védjegyet a fogyasztó nem a rajta alig olvasható szavakkal fogja azonosítani, hanem a szolgáltatás felismerhetőségét döntően befolyásoló horgony-ábrával.

Ezért nem volt helytálló az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy az adott esetben a felperes védjegyének csak a szóelemét kellett összevetni az alperes szómegjelölésével. A felperesi védjegy uralkodó eleme a horgony-ábra, domináns módon ez az elem jeleníti meg a védjegyet az átlagos fogyasztó számára, amely alapján kellő biztonsággal elkülöníthető az alperesi „.....lap.hu” szómegjelölésétől. A védjegy és az alperes megjelölés összbenyomás alapján történő összevetése

eredményeként nem volt olyan döntő hasonlóság, amely az összetéveszthetőség veszélyével járhat. Ezért a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontjában tiltott magatartás az alperesekkel szemben nem volt megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Vt. 79. §-a szerint irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - teljes terjedelmében, tehát a II. rendű alperesre is kiterjedően - megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

Az eredményesen fellebbező I. rendű alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint megilleti a jogi képviseletével felmerült első- és másodfokú perköltség. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-ának (1) alapján - a csatolt megbízási szerződésben foglalt óradíjak és az eljárásra vonatkozó munkaidő kimutatás - szerint állapította meg.

Az elsőfokú eljárásra az I. rendű alperes által felszámított 7,9 munkaórát elfogadhatónak találta, azonban a másodfokú eljárásban érvényesíteni kívánt munkaidő ráfordítást a kimutatásban foglaltaktól részben eltérően határozta meg, amennyiben a fellebbezés elkészítésére és benyújtására két munkaórát, továbbá a Fővárosi Ítéltábla eseti határozatainak tanulmányozására egy munkaórát látott indokoltan felszámíthatónak, és így a másodfokú eljárás időráfordítását 5,8 órában állapította meg, a kért 10,3 órával szemben {32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése}.

Ennek megfelelően a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A. §-a alapján általános forgalmi adót is tartalmazó az ügyvédi munkadíj az elsőfokú eljárásban a megbízási szerződésnek megfelelően 192.200 Ft, míg a másodfokú eljárásban 139.200 Ft, amelyhez adódik az I. rendű alperes által lerótt 24.000 Ft fellebbezési illeték.

A ügyvédi munkadíj és készkiadás együttes összege az első és másodfokú eljárásban mindösszesen tehát 355.400 Ft.

Budapest, 2009. március 10.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

Dr. Baka András s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül: